

Arrest

nr. 78 444 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat M. VANDERMEERSCH, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 februari 2010, verklaart er zich de volgende dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 16 december 2011, verstuurd op 16 december 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Talaqol (district Hese Du Behsud, provincie Maidan Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Ten tijde van het Talibanregime werkte uw vader samen met de Taliban. Zij gaven orders aan uw vader en uw vader zorgde ervoor dat de lokale bevolking aan die orders gehoorzaamde. Zo heeft uw vader op last van de Taliban de wapens van de dorpeelingen ingezameld. In 1386 (komt overeen met 2007) waren er conflicten tussen de mensen van uw dorp en de Kuchi's. De dorpeelingen namen het uw vader kwalijk dat hij eertijds hun wapens had afgenomen en dat ze nu geen middelen hadden om zich tegen de

gewapende Kuchi's te verdedigen. Volgens uw verklaringen moet het in maart 2008 zijn geweest dat u Afghanistan een eerste keer verliet. Bij uw eerste vluchtpoging werden uw vingerafdrukken op 11/09/2008 in Griekenland genomen. Griekenland stuurde u terug naar Turkije, de Turkse autoriteiten hebben u vervolgens naar Afghanistan gerepatrieerd. Na uw terugkeer bleef u gedurende een jaar in Afghanistan. U verbleef soms in het dorp, soms moest u een tijdlang weg uit het dorp. De situatie bleef erg moeilijk. De dorpelingen hadden u en uw vader een ultimatum gesteld. De wapens moesten hen worden terugbezorgd. Toen uw vader niet aan deze eisen kon tegemoet komen, werden u en uw vader aangevallen. Bovendien hadden gevechten tussen de dorpelingen en de Kuchi's meerdere doden geëist. U verliet Afghanistan toen een tweede keer. Via onder meer Pakistan, Iran, Turkije en Italië bent u naar België gereisd. Op 24/02/2010 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de mensen van uw dorp. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en van de taskara's van uw ouders, beide broers en zus, twee brieven van het districtshuis, zestien bewijzen van vergoedingen die door de dorpelingen aan de Taliban werden betaald, een lijst van de wapens die door uw vader werden ingezameld en een bewijs dat aantoonde dat ook uw vader zijn wapen inleverde."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk in Behsud II gewoond heeft en u uit deze regio afkomstig bent. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van het gebied vanwaar u beweert afkomstig te zijn, zeer beperkt is. Dit is opmerkelijk voor iemand die hier z'n ganse leven zou hebben gewoond. Zo is het merkwaardig dat u niet lijkt te weten dat Behsud II, waar u zou hebben gewoond, officieel de naam Markazi Behsud draagt. Als u wordt gevraagd welke andere provincie grenst aan uw district, stelt u louter dat Hese Awal dichtbij is (CGVS, p.3). Hese Awal is niet de naam van een provincie maar de naam van het naburige district. Van Zarkharid, het districtscentrum van Hese Awal, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.12). U zegt elders dan weer dat u geen districten rond het uwe kent (CGVS, p.11). Dat u nooit in andere districten kwam, biedt geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis. Voorts stelt u dat u de naam van de provinciehoofdplaats "vergeten" bent (CGVS, p.12). Het is merkwaardig dat u zich de naam Maidan Shahr niet meer zou herinneren. Als het Commissariaat-generaal u voorts vraagt of u Nawur kent, meent u dat dit aan Markazi Behsud grenzende district tot uw provincie behoort (CGVS, p.12). In werkelijkheid is dit een district van de provincie Ghazni. Dat u dit niet meer weet, wijt u aan het feit dat u tijdens het gehoor niet de gelegenheid krijgt om te roken. Ook dit is geen ernstig argument (CGVS, p.12). Dat u dermate slecht op de hoogte bent van dergelijke elementaire zaken, mag verbazen en roept twijfels op bij uw bewering hier steeds woonachtig te zijn geweest. Voorts stelt u dat uw regio behoort tot het gebied dat Hazara's Hazarajat noemen. U heeft evenwel geen idee welke andere regio's of provincies van Afghanistan tot Hazarajat behoren (CGVS, p.3). Voorts is het zeer merkwaardig dat u niet weet dat de autoweg Kabul-Kandahar door uw provincie komt (CGVS, p.12). Nochtans is deze weg zeer goed gekend, al was het maar omwille van de talrijke aanslagen die langs deze weg gebeuren. Ook uw verklaringen over het dorp waar u zou hebben gewoond overtuigen niet. Zo stelt u dat er een zestigtal families in het dorp wonen. Desondanks kan u niet met zekerheid zeggen of de school die in het dorp zou bestaan, een lagere school is (CGVS, p.4). U zegt dat u er nooit bent geweest en dat u dit van andere jongens vernam (CGVS, p.4). Iemand die uit dergelijk klein dorp komt, zal ongetwijfeld weten welke school er bestaat, zeker als deze persoon de zoon van een voormalig vertegenwoordiger van het dorp beweert te zijn (CGVS, p.4,5). Voorts stelt u dat Talaqol, net zoals veel andere dorpen in het district, het doelwit werd van Kuchi nomaden. U beweert dat daarbij slachtoffers vielen maar u kan niet zeggen hoeveel mensen van uw eigen dorp het leven lieten, laat staan dat u hun namen kent (CGVS, p.7). Voorts zou u altijd als landbouwer op uw eigen gronden hebben gewerkt maar heeft u geen idee hoeveel jerib, de Afghaanse oppervlaktemaat, u had (CGVS, p.11,12). Dat u geen duidelijk antwoord heeft op een aantal eenvoudige vragen met betrekking tot (uw leven in) het dorp, is eveneens een opmerkelijke vaststelling. Verder dient te worden opgemerkt dat u nauwelijks iets weet over een aantal invloedrijke figuren die in uw regio actief zijn. De naam Haji Mussa Hotak, volgens de info een van de machtigste en bekendste Pashtoenen van Wardak, zegt u nauwelijks iets (CGVS, p.8). U meent dat hij een soort vertegenwoordiger is maar u kan dit niet verduidelijken: u zegt vervolgens dat hij "een stam" vertegenwoordigde, wat opnieuw zeer onduidelijk is. Momenteel zetelt Mussa Hotak in de wolesi

jirga (de term die men in Afghanistan bezigt voor nationaal parlement, maar die u eveneens onbekend is, p.9) maar in 2004 werd hij door de Amerikanen gearresteerd, samen met zijn broer Ghulam Mohammad Hotak, die u ook niet kent (CGVS, p.10). Hoewel Haji Mussa Hotak een actief Talibanlid was, weigerde hij het bevel van de Talibanleiding om de Hazara's in Wardak aan te vallen. Wellicht zullen de Hazara's uit uw regio deze man dus wel kennen. Ook over de belangrijke Hazaraleider Mohaqeq weet u nauwelijks iets: u zegt dat hij een Afghaan is en een oudere onder de Hazara's. Welke politieke functies de man in het verleden en heden bekleedde, weet u niet. "Ik hoorde alleen de naam", beweert u (CGVS, p.9,10). Dat een Hazara uit Afghanistan geen concrete informatie heeft over Mohaqeq, voormalig presidentskandidaat, de leider van de partij die hen vertegenwoordigt (Hezb-Wahdat) en de man die in juli 2008 met een hongerstaking protesteerde tegen het geweld van de Kuchi's in uw regio, is niet geloofwaardig. Gholam Rasul, een commandant uit Behsud die in juni 2005 wapens inleverde bij de autoriteiten, kent u ook niet (CGVS, p.12). Voorts blijkt tijdens het gehoor wel dat u de namen van de twee personen kent die recent de gouverneur van Wardak waren. Het is evenwel zeer merkwaardig dat u niet weet wie van de twee de functie als eerste bekleedde (CGVS, p.9). Dit duidt er mogelijk op dat uw kennis ingestudeerd is. Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet vertrouwd bent met de regio vanwaar u beweert afkomstig te zijn. U verklaart bijvoorbeeld dat er behalve de Dost, de stam waartoe u behoort, veel andere Hazarastammen in uw regio bestaan. U kan er evenwel slechts drie noemen (CGVS, p.3). Dat u geen andere kent, zoals u zelf stelt, is opmerkelijk. De op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie heeft het over maar liefst achttien Hazarastammen die in Behsud wonen. Ook op de vraag of u de in uw regio zeer gekende Sangar Dost kent, gezien zijn naam ook tot uw stam behoort, kan u niet antwoorden (CGVS, p.2). Van dergelijke zaken zou u op de hoogte moeten zijn, te meer uit de aanwezige bronnen blijkt dat Sangar Dost een Hazara was die met de Taliban collaboreerde, zoals ook uw vader zou hebben gedaan. Verder kent u geen enkele commandant die in uw regio actief is (CGVS, p.9), kent u geen enkele persoon die in de provinciale raad zetelt (CGVS, p.10) of die deel uitmaakt van de religieuze raad (CGVS, p.10). Ook uw kennis over de situatie in uw regio overtuigt geenszins. U heeft bijvoorbeeld geen idee welke nationaliteit de buitenlandse troepen in uw provincie hebben (CGVS, p.10). Een inwoner van Wardak, zelfs een inwoner die deze soldaten nog nooit van nabij zou hebben gezien, zal wellicht weten dat de Amerikanen (en niet de Belgen, zoals u gokt, p.10) er de dienst uitmaken. Dat het provinciaal reconstructieteam geleid wordt door Turken, is u eveneens geheel onbekend (CGVS, p.11). Gevraagd naar projecten (wegen, scholen, landbouw, p.10, 11), kan u zich behalve het feit dat er nu telefoonverkeer mogelijk is, helemaal niets herinneren (CGVS, p.10,11). Bovendien zou u zelf een telefoontoestel hebben gehad maar kan u zich uw telefoonnummer in Afghanistan al niet meer herinneren (CGVS, p.10). U verklaart dat u ook over een radiotoestel kon beschikken maar u herinnert zich slechts één zender die men daar kan ontvangen, met name de BBC. De info in het administratief dossier vermeldt andere nationale en internationale zenders zoals Kabul RTA, Azadi, Watandar, Sada-e-Azadi en Ashna. Behalve de kortegolfstations en de eventuele lokale zenders, komt men aldus al aan zes zenders die kunnen worden ontvangen. Verder dient te worden opgemerkt dat u er nauwelijks in slaagt de Afghaanse kalender te hanteren. Gevraagd naar de naam van de zesde maand telt u eerst en stelt u vervolgens verkeerdelijk dat dit assad is (CGVS, p.2). Voorts weet u niet wanneer het Afghaanse Nieuwjaar wordt gevierd. U meent dat dit in de twaalfde maand van het jaar wordt gevierd, terwijl Nieuwjaar uiteraard op de eerste dag van de eerste maand valt (1 hamal). Verder kan u niet verduidelijken wanneer u Afghanistan een eerste keer verliet (CGVS, p.7), wanneer Turkije u naar Afghanistan zou hebben gerepatrieerd en van wanneer tot wanneer u terug zou zijn geweest in het dorp (CGVS, p.7). Het geheel van bovenstaande opmerkingen leidt tot de conclusie dat uw beweerde herkomst uit Markazi Behsud, Wardak, niet geloofwaardig is. Gezien het bedrieglijke karakter van uw afkomst uit Wardak kan ook aan uw beweerde problemen, die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfemen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er

vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker wijst erop dat hij verschillende documenten heeft neergelegd en stelt dat deze documenten zijn herkomst en zijn asielrelaas aantonen. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal deze documenten niet in overweging heeft genomen en stelt dat de bestreden beslissing daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verder wijst verzoeker erop dat er tijdens het gehoor verschillende vertalingsproblemen zijn geweest. Verzoeker spreekt immers Dari, terwijl de moedertaal van de tolk het Pasjtoe was.

Bovendien was verzoeker tijdens het gehoor zenuwachtig, wat onder meer blijkt uit het feit dat hij om een rookpauze heeft verzocht.

Verder blijkt uit de notities van de raadsman van verzoeker dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor aan verzoeker vroeg wat de vijfde maand is en niet wat de zesde maand is, zoals in de bestreden beslissing staat. Dit bewijst dat misverstanden aan de basis kunnen liggen van onjuiste of onvolledige antwoorden.

Verzoeker wijst er ook op dat hij analfabeet is, dat hij nooit naar school ging en dat hij steeds als landbouwer heeft gewerkt. Bijgevolg kan van hem niet worden verwacht dat hij het onderscheid kent tussen een lagere en een middelbare school of dat hij een uitgebreide regionale en politieke kennis heeft. Verzoeker kwam immers amper uit zijn dorp en heeft zich nooit met politiek ingelaten.

Door zich uitsluitend op de verklaringen van verzoeker te steunen en geen rekening te houden met de voorgelegde stukken, schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt tot slot dat uit de beleidsnota van het Commissariaat-generaal van september 2010 blijkt dat de algemene toestand in verzoekers streek onveilig is, aangezien het Commissariaat-generaal subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers uit de provincie Wardak.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers beweerde herkomst.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers kennis van de Afghaanse samenleving op tal van vlakken erg gebrekkig is. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer terecht opgemerkt dat verzoeker niet kon zeggen hoeveel jerib grond hij had, dat hij niet met zekerheid kon zeggen of de school in zijn dorp een lagere school is terwijl zijn dorp slechts een zestigtal families zou kennen en verzoeker bovendien de zoon van een dorpsvertegenwoordiger is, dat hij niet kon zeggen hoeveel mensen van zijn dorp het leven lieten bij de aanval van de Kuchi's, dat hij niet wist wanneer het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd, dat hij zijn telefoonnummer niet kon zeggen, dat hij maar één radiostation kon noemen en dat hij als Hazara slechts drie van de achttien in zijn streek aanwezige Hazarastammen kon opsommen. Dit zijn zaken die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven, waarvoor geen schoolse kennis is vereist en waarvan dus mag worden verwacht dat verzoeker ze kent. Verzoeker toont niet aan dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan vertalingsproblemen of dat zich misverstanden hebben voorgedaan waardoor hij het antwoord op deze vragen schuldig moest blijven. Op het Commissariaat-generaal wordt immers bij de aanvang van ieder gehoor onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift bovendien niet aan wat er fout vertaald is of waar hij en de tolk problemen zouden hebben gehad om elkaar te begrijpen. Ook stress kan niet verklaren waarom hij zo veel vragen niet kon beantwoorden.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Hoe dan ook legt verzoeker slechts een fotokopie neer van zijn eigen taskara waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht. De betalingsbewijzen en de lijsten van wapens, voor zover deze al authentiek zouden zijn, tonen, gelet op het voorgaande, geenszins aan dat er een verwantschapsband bestaat tussen verzoeker en de persoon die vermeld wordt op al deze documenten en die volgens verzoekers verklaringen zijn vader zou zijn. Hoe dan ook blijkt dat de briefjes die het talibanverleden van verzoekers vader moeten aantonen geen enkel officieel kenmerk dragen zodat zij door om het even wie kunnen geschreven zijn. De verwerende partij kan ten slotte worden bijgetreden waar zij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat iemand deze delicate documenten die bovendien het collaboratieverleden van verzoekers vader aantonen, gedurende tien jaar zou bijhouden. Tenslotte kunnen documenten een geloofwaardig asielrelaas wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker terecht opmerkt dat de commissaris-generaal de voorgelegde documenten niet heeft besproken in de bestreden beslissing. De Raad wijst er echter op dat hij over volle rechtsmacht beschikt, waardoor hij de documenten zelf kan onderzoeken. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. Verzoeker toont ook niet aan dat aan de bestreden beslissing een onherstelbare substantiële onregelmatigheid kleeft of dat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER